

A HÓNAP KÖLTŐJE

Jász Attila, a tájversfestő filozófus

Jász Attila új versei lírai koordináták, térképek, finom, plasztikus táj- és városleírások.

A költő úgy jelenít meg személyes élettapasztalatokat, utazáshoz kötődő élményeket, hogy versei nem válnak naplószerűvé, öncélú, terápiás jellegű versfolyammá. Ez a költészet egyetemes erővel hat olvasójára. A témák hétköznapiakból nőnek ki, a költői nyelv nem próbál emelkedett vagy elvont lenni, inkább egyszerű, már-már minimalista eszközökkel él.

A mindennapok miniatúráját látjuk megelevenedni, emlékmű, szobor, megkapó táj, ragyogó ég költészetté avanszálódik. Ha figyelünk az apró dolgok színesztéziájára, ha képes gyönyörködtetni a természeti táj, könnyebben megtaláljuk az utat a belső erdők, magas hegyek és napos lankák felé is, és többet megtudunk az olyan fogalmakról, mint az elmúlás vagy a szabadság.

A leíró jelleg, verses elbeszélés, a plasztikus költői képek révén a költemények „fogyasztója” a kezdősor után rögtön a tengerparti mólóra, hús erdők közé vagy ódon városok kávéházaiba képzelettel magát, imaginárius utazásra fizet be, és garantáltan nem bánja meg a kalandtúrát.

Jász líráját leginkább emlékezetes élményt megörökítő mozgóképhez vagy fotóhoz hasonlítanám, amelynek célja a pillanat megörökítése, felnagyítása.

A szerző nyári verses képeslapjain keresztül többek között Lisszabonba utazhattunk, ahol Fernando Pessoa-val találkoztunk, de némely corpusban a világvége is feltűnt tájkoordinátaként. A hónap alkotójában publikált Jász-művek ezeknek a lírai képeslapoknak folytatásai, ám ezúttal a költő nem a mediterrán vidékre, hanem bizonyos szempontból egzotikusabb helyekre, a szilágysági dombokhoz és a boszniai piramisok völgyébe kalauzol el minket.

Hagyjuk, hogy élménnyé mosódjon bennünk e verstáj!

Varga Melinda